

19. s. efter trin. 10.10.2021 Kappel og Gloslunde

Salmer: 3 518 - 370 427 731

Evangelium: Mk. 2 1-12

Aldrig har vi set noget lignende. Det er vist et udtryk, som vi alle har brugt, når vi har oplevet noget ganske usædvanligt. Og det har denne flok, som var stimlet sammen omkring Jesus den dag i Kapernaum.

Nysgerrighed har altid draget mennesker sammen i flok. Det gælder også her. Både de almindelige mennesker, men også de mere fremtrædende i lokalsamfundet, var dukket op. De sidste nok mest for at finde noget at blive forarget over.

Det kender vi også godt. Forargelse kan bære utrolig langt, og forargelse har det med at være en snylter på enhver begejstring. Oplever nogen at blive overvældet af glæde og begejstring, skal

der nok hurtigt være nogen andre til at påstå forarget, at det er da også for galt.

Her drejer det sig om en lam mand, som får tilsagt sine synders forladelse. Det fremkalder de skriftkloges forargelse, men det får blot Jesus til at gøre det synligt for enhver, hvad syndernes forladelse betyder: nemlig, at den lamme bliver rask.

Altså: når Jesus tilgiver et menneske, så sker der i princippet det samme, som når en lam får sin førlighed igen. Hvis ikke de skriftkloge kan fatte, at Jesus virkelig tilgiver den lamme hans synder, så må han jo vise dem det ved at bede den lamme om at rejse sig op og gå.

Og da er det de udbryder: Aldrig har vi set noget lignende. Nej, det har de ikke. Og det har vi nok i virkeligheden heller ikke. For selv om vi måske er fortrolige med, at Gud tilgiver os vores synder, så kan vi have svært ved at leve os helt ind i, hvad det betyder.

Når det gælder tilgivelse i vores hverdag med hinanden, så har vi en tilbøjelighed til at skyde skylden fra os. "Det var ikke mig". Det gælder allerede blandt de yngste børn, når noget går galt i legen. Der opstår tumult, nogen begynder at slå, og den voksne kommer og spørger. Hvad sker der? Og børnene svarer nærmest i kor: "Det var ikke mig".

Nej. Vi bryder os ikke om at være skyldige. Heller ikke, selv om vi godt ved, at vi er det. Så vil vi hellere skyde skylden væk – enten på de andre, eller sige, "det skete bare".

I vores samfund bruges der enorme mængder af energi, når mennesker forsøger at blive erklæret skyldfri. Advokater tager sig i dyre domme betalt for at kæmpe for deres klienters uskyld, selv om de udmærket er klar over, at klienten er skyldig. For lykkes det at indbilde dommerne den anklagedes uskyld, ja, så går den skyldige fri og undgår at blive straffet.

Det betyder i samfundsmæssig henseende, at den skyldige er uskyldig. MEN i virkeligheden bærer han stadig på sin skyld. Den er bare skjult, og han må selv leve med den. Den anklagede har ikke åbenlyst erkendt sin skyld, så han kunne tage sin straf og blive rensset.

Jesus ved, at der findes et indre fængsel, som vi mennesker kan komme i. Når vi ved, at vi har gjort os skyldige i noget dumt, og vi forsøger at bortforklare det. Så bliver vi fanget i vores eget bedrag og bruger energi på at bortforklare vores fejltagelse. Vi vil skjule det, og det kommer til at tage en stor del af vores opmærksomhed.

For tiden skrives der i KDs brevkasse om utroskab og hvad det medfører af skader for de involverede parter. Det er frygteligt, når den ene part har et hemmeligt liv ved siden af. Når utroskaben en dag bliver afsløret, er det også frygteligt, men den skyldige bliver lettet for sin tunge byrde af tavshed, og der åbnes for en vej til at blive helet.

Den livskloge præst og terapeut Bent Falk siger det sådan: "Det er bedre at være skyldig og fri, end at være skyldfri og i fængsel".

At kæmpe for at bedyre sin uskyld, når man udmærket ved, at man er skyldig, det er det samme som at være i et fængsel.

Men at bekende sin skyld og få den tilgivet betyder, at du kan leve som et frit menneske.

Nøjagtig som det lyder i udgangsbønnen, hvor vi takker Gud, fordi vi må gå fra gudstjenesten som frie mennesker: med Guds tilgivelse og velsignelse.

I dagens evangelium er det den lamme mand på båret, som får tilgivet sine synder. I første omgang ser det ud til, at denne beretning handler om en lam mand, som får sin førlighed tilbage. Og det er det da også.

Men beretningen er ikke først og fremmest en skildring af helbredelse af en lam. Den vil

fortælle os mere end det. Jesus viser med sin helbredelse af den lamme, hvad Guds tilgivelse betyder for et menneske. Det betyder, at det menneske bliver helt og frit igen!

Den lamme mands venner sætter alt ind på at få ham båret hen til Jesus, fordi de er overbevist om, at Jesus kan hjælpe ham. Og så viser det sig, at Jesus ser *mere* end en lam mand. Han ser en synder, som har brug for Guds tilgivelse. Det var næppe det, vennerne havde haft i tankerne, da de kravlede op på taget og slog hul, så de kunne fire båren ned foran Jesus.

Det er det store og forundelige:

At Gud ser os med alt, hvad vi bærer på at tunge byrder, og han sætter os fri ved at tilgive os.

Friheden bliver synlig og konkret i dagens evangelium, hvor Jesus siger til den lamme, efter han har fået syndernes forladelse: rejs dig op, tag din både og gå.

Sådan kan vi også gøre. Vi, der her i dag igen får tilsagt vores synders nådige forladelse. Vi kan

frit drage hjem til vores hverdag med de glæder og fortrædeligheder, som hører den til. Vi er frie til at leve vores liv under Guds nåde.